



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: R., a. s.**, zastoupen JUDr. Helenou Chaloupkovou, advokátkou, se sídlem Kladská 5/1489, Praha 2, proti **žalovanému: Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, **za účasti:** M. f., v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 30. 10. 2001, č. j. O 60903,

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 30. 10. 2001, č. j. O 60903, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení 4725 Kč, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce, advokátky JUDr. Heleny Chaloupkové.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 1000 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce, advokátky JUDr. Heleny Chaloupkové.
- IV. Osobě zúčastněné **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobou podanou k Vrchnímu soudu v Praze dne 28. 11. 2001 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 30. 10. 2001, č. j. O 60903, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím byl zamítnut žalobcův rozklad a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2001 o zamítnutí návrhu na výmaz kombinované ochranné známky č. 170615 ve znění „A.“.

Žalobce zejména tvrdí, že žalovaný rozhodl v rozporu s § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách (dále jen „zákon“), a rozhodnutí o rozkladu

je proto nezákonné. Nezákonnost rozhodnutí spatřuje žalobce ve skutečnosti, že M. f., jako majitelka ochranné známky (dále jen „majitelka známky“) odůvodnila její neužívání tím, že jí bylo zabráněno okolnostmi nezávislými na její vůli. Zároveň uvedla, že časopis označený A. vydával a známku ekonomicky zneužíval ekonomicky silnější podnikatelský subjekt, tedy žalobce. Svá tvrzení majitelka známky v řízení před žalovaným prokazovala nepravomocným rozsudkem Krajského soudu v Praze. Na takto odůvodněné neužívání ochranné známky reagoval žalobce replikou, v níž uvedl, že vydávání časopisu není protiprávní, neboť je časopis vydáván kontinuálně od roku 1955, a dále poukázal na možnost užívání známky jiným způsobem. Při rozhodování o rozkladu byly pominuty skutečnosti, které vyšly najevo v řízení a jsou uvedeny i v rozsudku Krajského soudu v Praze, a sice, že majitelka ochranné známky nikdy nebyla vydavatelem časopisu A., neboť tím je zcela oprávněně žalobce. Rovněž bylo prokázáno, že ochrannou známku si zaregistrovala majitelka poté, co se jí nepodařilo získat od oprávněného vydavatele právo k vydávání časopisu. Přihlášení známky tak bylo pouze spekulativní, neboť se jím majitelka pokoušela znemožnit vydávání časopisu. O tom svědčí i skutečnost, že neužívání odůvodnil vycházením časopisu s označením A. Přitom by bylo možné nalézt i jiné způsoby užití této známky. Žalovaný se tak spokojil s chabým důkazem, který mu stačil k zamítnutí návrhu na výmaz známky. Jelikož nezohlednil všechny důvody a skutečnosti, které se neužívání známky týkaly, jeho správní uvážení dle žalobcova názoru vybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem. Žalobce při podávání rozkladu nepředkládal nové důkazy, ale pouze reagoval na předchozí sdělení majitele známky. Žalobce dále poukázal na § 13 vyhlášky č. 213/1995 Sb., k provedení zákona o ochranných známkách (dále jen „prováděcí vyhláška“), podle něhož návrh na výmaz obsahuje mj. věcné odůvodnění návrhu a doložení důkazů. Žalobce ve svém návrhu výmazu pouze odkázal na zákonnou úpravu a nijak návrh neodůvodňoval a ani nepředkládal důkazy, protože může stěžít sám odůvodňovat subjektivní právo majitele známky, proč známku neužívá. Pokud by bylo zapotřebí i v takovém případě důkazy předložit, měl k tomu žalovaný žalobce vyzvat. Jelikož se tak nestalo, měl žalovaný za to, že jeho návrh obsahující pouze odkaz na § 25 odst. 1 písm. b) zákona je dostačující.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce neuvedl žádné konkrétní žalobní body, v nichž spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, ani neuvedl, že byl dotčeným rozhodnutím zkrácen na svých právech, a které jeho subjektivní právo bylo dotčeno. Proto žalovaný nemůže absentující argumentaci vyvracet. Žalobu považuje za nedůvodnou, neboť řízení proběhlo zcela v souladu s § 61 a § 53 - § 60 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“). Tvrzení, že majitelka známky nikdy nebyla vydavatelem časopisu A., považuje žalovaný z hlediska řízení podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona za bezpředmětné, neboť v tomto řízení pouze posuzoval užívání, resp. neužívání známky její majitelkou. Posouzení relevantních důvodů, které byly příčinou neužívání známky, je věcí diskrečního oprávnění žalovaného, který svá tvrzení dostatečně odůvodnil. Již Vrchní soud v Praze v odůvodnění rozhodnutí sp. zn. 7 A 93/96 konstatoval, že pro posouzení důvodnosti návrhu na výmaz ochranné známky jsou rozhodné dvě skutečnosti, a to neužívání známky v rozhodné době pěti let před podáním návrhu na výmaz a neexistence omluvitelných důvodů neužívání na straně jejího majitele. Žalovaný v řízení zjistil, že majitelka ochranné známky sice dotčenou známku neužívala, ale v souladu s § 25 odst. 1 písm. b) konstatoval, že ji majitelka neužívala z důvodů vzniklých nezávisle na její vůli. Tyto okolnosti nebyly způsobeny chybou nebo nedbalostí a leží tedy mimo dosah majitelky dotčené známky. Snahu o užívání známky majitelka dostatečně prokázala prostřednictvím podání žaloby na ochranu proti neoprávněnému užívání ke Krajskému obchodnímu soudu v Praze. Žalovaný provedl v souladu s § 34 správního řádu dokazování a dle své úvahy důkazy zhodnotil a vyvodil z nich skutková a právní zjištění, která respektují smysl, účel a meze zákona. Napadené rozhodnutí je výsledkem vnitřního myšlenkového

postupu, ke kterému žalovaný dospěl při dodržování pravidel logického vyvozování. Ze všech těchto důvodů žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Protože Vrchní soud v Praze ve věci do 31. 12. 2002 nerozhodl, převzal ji Nejvyšší správní soud postupem podle § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Nejvyšší správní soud pak o žalobě věcně nerozhodl a usnesením ze dne 18. 12. 2003 ji pod č. j. 7 A 149/2001 - 34 odmítl s poukazem na § 46 odst. 2 s. ř. s. Současně poučil žalobce o tom, že může ve věci do jednoho měsíce od právní moci usnesení podat v téže věci žalobu podle části páté občanského soudního řádu (ve znění účinném po datu 1. 1. 2003) k místně příslušnému okresnímu soudu, a o tom, že při dodržení této lhůty mu zůstávají účinky dosud učiněných procesních úkonů zachovány. Žalobce se tímto poučením řídil a podal u Obvodního soudu pro Prahu 5 ve zmíněné lhůtě žalobu, v níž žádá, aby soud rozhodl o tom, že se blíže určená ochranná známka zapsaná až dosud v rejstříku Úřadu průmyslového vlastnictví vymazává. Obvodní soud pro Prahu 3, kterému byla věc jako soudu místně příslušnému postoupena, namítal nedostatek své pravomoci věc projednat a o ní rozhodnout. Proto požádal, aby zvláštní senát zřízený dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, rozhodl spor o příslušnost. Tento senát usnesením ze dne 22. 12. 2004, č. j. Konf 74/2004 - 19, výše uvedené usnesení Nejvyššího správního soudu zrušil a současně rozhodl, že k rozhodnutí o žalobě je příslušný soud ve správním soudnictví.

Na výzvu Nejvyššího správního soudu vyslovili žalobce i žalovaný souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání. Žalobce dále k prokázání svých žalobních tvrzení navrhl důkaz spisem č. j. 2 Cm 32/1995 bývalého Krajského obchodního soudu v Praze, a sice pokud jde o žalobcovo tvrzení o spekulativním zápisu ochranné známky, což v průběhu řízení o výmaz ochranné známky vyšlo najevo a žalovaný tuto skutečnost nevzal při svém rozhodování v úvahu. Žalobce dále předložil rozsudky Vrchního soudu v Praze č. j. 3 Cmo 49/2000 a Nejvyššího soudu ČR č. j. 32 Odo 697/2002, které rozhodovaly v uvedené věci o odvolání a dovolání. Žalobce rovněž zopakoval, že majitelce známky nic nebránilo v tom, aby známku užívala, pokud by ji skutečně užívat chtěla. To potvrzuje rovněž i to, že ani ke dni podání tohoto doplnění (tj. 8. 3. 2005) majitelka známku neužívá, ačkoli řádné soudní řízení ve věci jejího neoprávněného užívání bylo skončeno koncem roku 2002 a o dovolání bylo rozhodnuto v prosinci 2003. Žalovaný proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení k rukám jeho zástupkyně.

Z obsahu správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti: Návrhem ze dne 5. 9. 2000 žalobce navrhl žalovanému výmaz kombinované ochranné známky „A.“, číslo zápisu 170615, registrované osobou zúčastněnou pro třídy výrobků a služeb č. 16 a 41. Za důvod výmazu podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona označil skutečnost, že uvedená známka nebyla po dobu posledních pěti let před podáním návrhu její majitelkou ani jiným subjektem používána. Majitelka známky ve svém vyjádření ze dne 6. 11. 2000 k návrhu uvedla, že přibližně od poloviny roku 1994 fakticky vydávala (zajišťovala veškerý servis spojený s vydáváním) časopis A., a užívala tak do té doby předmětnou ochrannou známku, která byla pro ni zapsána dne 28. 7. 1992 do registru ochranných známek. V polovině roku 1994 začal protiprávně vydávat výše uvedený časopis jeho bývalý šéfredaktor a bývalý zaměstnanec majitelky známky PhDr. R. B. a následně žalobce, na něhož měla být převedena vydavatelská oprávnění, což je ovšem vzhledem k postavení majitele ochranné známky jako faktického vydavatele časopisu a majitele ochranné známky zcela neúčinný právní úkon. Tito vydavatelé zcela bezostyšně a bez jakéhokoliv právního titulu užívají předmětnou ochrannou

známku dodnes. Majitelka známky proto již 14. 3. 1995 podala proti žalobci žalobu ke Krajskému obchodnímu soudu v Praze s návrhem mj. na zdržení se užívání předmětné známky. Soud žalobě vyhověl, ale v důsledku odvolání žalobkyně rozsudek nenabyl právní moci. Majitelka známky tuto známku od roku 1994 fakticky neužívala pro vydávání citovaného časopisu, ale to z důvodu, kdy je více než zjevné, že za situace, kdy je ochranná známka zneužívána jiným, ekonomicky nepoměrně silnějším podnikatelským subjektem, by její užívání bylo pro majitele zcela neekonomické a způsobovalo by mu značné hospodářské ztráty. Dva časopisy stejného názvu s obdobným obsahem by se na trhu periodických publikací pro děti a mládež neuživily. Vydávání nevýdělečného časopisu by majiteli známky způsobilo značné hospodářské škody. Ochrannou známku však majitelka až do roku 1996 používala na svých propagačních materiálech. Je připravena ji užívat a vydávat předmětný časopis, a to ihned poté, co protiprávní jednání žalobce ustane. Návrh žalobce je podle majitelky známky zcela v rozporu s dobrými mravy a zásadami poctivého obchodního styku. Jeho vyhovění by bylo bezprecedentním zásahem do práv majitelky známky, a to zejména do práva výlučného užívání ochranné známky a práva ochrany proti neoprávněnému užívání.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 5. 2001 návrh na výmaz předmětné ochranné známky zamítl a v odůvodnění uvedl, že důvody majitelkou sdělené pro neužívání známky je třeba akceptovat, neboť vznikly nezávisle na její vůli a ona ve svém vyjádření deklarovala úmysl tuto známku užívat ihned poté, co ustane její zneužívání. Výmazem ochranné známky by proto mohla být její majitelka ve svých právech poškozena.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, přičemž k majitelčině zdůvodnění neužívání známky uvedl, že on sám nevydává časopis A. protiprávně, neboť vychází kontinuálně od roku 1955 dosud. Žalobce je jako vydavatel časopisu řádně registrován u Ministerstva kultury České republiky, což by nebylo možné, nedošlo-li by k legálnímu převodu vydavatelských oprávnění. Označení „A.“ bylo v časopisu A. užíváno předchozími oprávněnými vydavateli v podobné, od roku 1960 ve shodné formě, jako předmětná ochranná známka registrovaná od 28. 7. 1992. F. r. P., která byla oprávněným vydavatelem časopisu A. v době podání přihlášky předmětné ochranné známky, nemohla zaregistrovat jako ochrannou známku jeho dlouhodobě užívané označení z důvodu, že k ní již běželo právo přednosti subjektu, který předmětný časopis nejen nevydával, ale který ani označení, které nechal registrovat jako svou ochrannou známku, dosud nezačal užívat. Majitelka známky tedy nebyla vydavatelem časopisu A., s nímž bylo předmětné označení spjato (realizovala pouze pro vydavatele některé činnosti), nicméně dlouho poté, co nabylo označení „A.“ rozlišovací způsobilosti, přihlásila je jako svou ochrannou známku, aniž by byla zároveň majitelem vydavatelských práv. Prostřednictvím své známkoprávní ochrany se majitelka snaží omezit práva vydavatele časopisu k užití vlastního názvu, pod kterým je registrován Ministerstvem kultury a který je v České republice velmi dobře známý. Žalobce i nadále pokračuje ve vydávání tohoto časopisu. Oprávnění k vydávání periodického tisku získala majitelka známky až od 29. 12. 1993, a to na základě přihlášky ze dne 22. 12. 1993. Podle § 8 zákona č. 81/1966 Sb., o periodickém tisku a o ostatních hromadných informačních prostředcích (pro Českou republiku byl tento zákon zrušen zákonem č. 46/2000 Sb. - pozn. NSS) oprávnění vydávat periodický tisk zanikne, jestliže vydávání nebude zahájeno do jednoho roku po provedené registraci či bude-li přerušeno na dobu delší jednoho roku. Tento princip se v modifikované podobě objevuje i v současné platné právní úpravě. Vydavatelské oprávnění majitelky známky tedy zaniklo po jednom roce, tedy 29. 12. 1994. Majitelka má zaregistrovanou ochrannou známku, jež byla dlouhodobě užívána a také nabyta rozlišovací schopnosti ve spojitosti se zcela jiným titulem, přičemž sama nemá odpovídající vydavatelské oprávnění. Pokud by měla začít časopis s názvem A. vydávat, jednalo by se podle žalobcova názoru o nekalosoutěžní jednání, neboť by došlo k vyvolání nebezpečí

záměny s již vydávaným časopisem. Žalobce současně zdůrazňuje, že nekalá soutěž je trestným činem. Z ekonomického hlediska není vyloučeno užití ochranné známky její majitelkou jiným způsobem, než vydáváním periodického čtrnáctideníku, jakým je časopis A. vydávaný žalobcem. V době registrace ochranné známky si její majitelka musela být vědoma skutečnosti, že vydavatelským oprávněním k časopisu A. disponuje jiný subjekt. Z výše uvedeného žalobce dovozoval, že překážky neužívání známky její majitelkou jsou principiálního a právního charakteru, přičemž se jedná o absolutní překážku, která neodpadne ani tím, že žalobce jako vydavatel časopisu A. začne používat jinou ochranu známku. Nemožnost používání známky pro rozpor se zákony nelze považovat za adekvátní důvod. Neužívání ochranné známky tak nebylo její majitelkou řádně odůvodněno.

Majitelka známky ve svém vyjádření k podanému rozkladu zejména uvedla, že rozhodnutí žalovaného považuje za naprosto opodstatněné a dostatečně odůvodněné. Ochranná známka nebyla majitelkou v rozhodném období užívána proto, že byla užívána žalobcem, tedy subjektem, který sice mohl být oprávněným k vydávání časopisu, nikoli však k užití předmětné ochranné známky. Jelikož majitelka nebyla schopna paralelním vydáváním časopisu konkurovat žalobci, postupovala v souladu s obecnou povinností předcházet hrozcím škodám. Dle jejího názoru žalobce v rozkladu neuvedl žádné věcné argumenty, na jejichž základě by mohlo být rozhodnutí označeno za meritorně nesprávné. Majitelka se domnívala, že není dán důvod pro výmaz ochranné známky podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona, a proto navrhla zamítnutí rozkladu a potvrzení rozhodnutí žalovaného.

Předseda Úřadu průmyslového vlastnictví v nyní napadeném rozhodnutí rozklad zamítl. V odůvodnění shrnul dosavadní průběh řízení a obsah podání účastníků a své rozhodnutí opřel o následující důvody: Z dokladů předložených majitelkou ochranné známky, a to z návrhu žaloby ze dne 14. 3. 1995 a z rozsudku Krajského obchodního soudu v Praze ze dne 19. 5. 1999, je nepochybné, že se majitelka napadené ochranné známky již dne 14. 3. 1995 domáhala zákazu užívat napadenou ochrannou známku společností A., a. s., a zejména žalobcem. Odvolací orgán se na základě všech zjištěných skutečností ztotožnil s rozhodnutím vydaným v prvním stupni řízení a akceptoval důvody neužívání napadené ochranné známky, které uvedla její majitelka ve svém vyjádření k návrhu na výmaz, neboť uvedené okolnosti vzniklé nezávisle na vůli majitelky známky, nebyly způsobeny její chybou či nedbalostí a leží tedy mimo ni. Majitelka učinila potřebná opatření k zamezení neoprávněného užívání ochranné známky jiným subjektem. Proto nebyl shledán důvod pro výmaz ochranné známky podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona. K žalobcově názoru, že z ekonomického hlediska není vyloučeno užití napadené ochranné známky jejím majitelem, předseda Úřadu průmyslového vlastnictví uvedl, že napadená ochranná známka je zapsána v rejstříku ochranných známek pro periodický časopis ve třídách 16 a 41 mezinárodního třídění výrobků a služeb, tzn. pro výrobu a prodej a vydávání periodického časopisu, přičemž podle § 13 odst. 1 zákona má majitel ochranné známky výlučné právo označovat své výrobky nebo služby ochrannou známkou, pro které je zapsána, nebo ji užívat ve spojení s těmito výrobky a službami. Proto je žalobcův názor neopodstatněný. Zkoumání otázky, kdo je oprávněným vydavatelem časopisu A. nebylo předmětem tohoto řízení. Argumenty týkající se vydavatelského oprávnění majitelky známky byly žalobcem nově uvedeny až v rozkladu. Tyto nové skutečnosti nebyly uvedeny v původním návrhu na výmaz, a nebyly proto ani zkoumány v napadeném rozhodnutí. Z těchto důvodů se odvolací orgán, který je orgánem přezkumným (s odkazem na § 59 odst. 1 správního řádu), nemohl touto otázkou zabývat. Kdyby rozhodl o nové věci jako orgán prvního stupně, jednalo by se o rozhodnutí *per saltum*, které by účastníkovi fakticky odňalo možnost podat řádný opravný prostředek. Otázku, zda by se majitelka známky vydáváním periodického časopisu dopouštěla nekalosoutěžního jednání, není žalovaný oprávněn řešit.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že jsou dány podmínky řízení, přezkoumal napadené rozhodnutí bez nařízení jednání po věcné stránce z důvodů uplatněných žalobcem a v rozsahu jím vymezeném a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona Úřad průmyslového vlastnictví vymaže ochrannou známku z rejstříku, jestliže nebyla v České republice užívána nejméně po dobu pěti let před zahájením řízení o výmazu a majitel ochranné známky její neužívání řádně nezdůvodní; užívání ochranné známky třetí osobou na základě smlouvy se považuje za řádné užívání.

Již Vrchní soud v Praze ve vztahu k starší právní úpravě téhož institutu v rozsudku ze dne 31. 5. 1999, sp. zn. 7 A 93/96, judikoval, že v řízení o návrhu na výmaz ochranné známky z rejstříku ochranných známek podle § 23 odst. 1 písm. b) zákona č. 174/1988 Sb., o ochranných známkách, musí Úřad průmyslového vlastnictví posoudit relevanci důvodů neužívání ochranné známky jejím majitelem. To, zda majitel ochranné známky řádně zdůvodnil neužívání ochranné známky v rozhodné době, je věcí volného hodnocení důkazů správním orgánem. Zákonná úprava ani v příkladném výčtu relevantní důvody neuvádí. Nejvyšší správní soud nemá důvodu se v souvislostech nyní posuzovaného případu od názoru Vrchního soudu v Praze odchýlit. Zároveň ovšem konstatuje, že i když správní orgán rozhoduje na základě absolutně volné správní úvahy, musí být jeho rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že z mezí a hledisek správního uvážení nevybočil. I v těchto případech musí správní orgán respektovat stanovené procesní postupy i elementární právní principy správního rozhodování. Nezákonnost takového rozhodnutí pak může spočívat mj. v překročení nebo zneužití stanovených mezí správního uvážení nebo může být způsobena jiným porušením procesních předpisů (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu publikovaný pod č. 739/2006 Sb. NSS). Úkolem soudu v takovém případě není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem (zde srov. rozsudek publikovaný pod č. 416/2004 Sb. NSS).

Jak vyplývá z výše uvedeného, žalobce v žalobě mj. tvrdí, že v rozhodnutí o rozkladu byly pominuty skutečnosti, které vyšly najevo v řízení. Konkrétně žalobce poukazuje na skutečnost, že majitelka známky nikdy nebyla vydavatelem časopisu A. a nemá vydavatelské oprávnění k vydávání periodického tisku. Žalobce přitom nesouhlasí s konstatováním, že se jedná o nové důkazy, neboť jimi reagoval na sdělení majitelky ochranné známky. V napadeném rozhodnutí je v této souvislosti uvedeno, že nové skutečnosti nebyly uvedeny v původním návrhu na výmaz, a nebyly proto ani zkoumány v napadeném rozhodnutí. Z těchto důvodů se odvolací orgán, který je orgánem přezkumným (s odkazem na § 59 odst. 1 správního řádu), nemohl touto otázkou zabývat. Kdyby rozhodl o nové věci jako orgán prvního stupně, jednalo by se o rozhodnutí *per saltum*, které by účastníkovi fakticky odňalo možnost podat řádný opravný prostředek.

Tento závěr předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví je však v příkrém rozporu s textem jím samotným citovaného § 59 odst. 1 správního řádu, podle něhož odvolací orgán přezkoumá napadené rozhodnutí v celém rozsahu; je-li to nutné, dosavadní řízení doplní, popřípadě zjištěné vady odstraní (aplikovatelnost správního řádu na řízení o ochranných

známkách výslovně vyplývá z § 38 odst. 8 zákona). Přitom je nepochybné, že odvolací řízení tvoří s řízením v prvním stupni jeden celek. Odvolací orgán je oprávněn posuzovat projednávanou věc samostatně jak po stránce skutkové, tak po stránce právní, a nezávisle na zjištění a hodnocení orgánu prvního stupně. Účastníci řízení jsou oprávněni uvádět v průběhu celého odvolacího řízení nové skutečnosti a důkazy.

Pokud tedy předseda Úřadu průmyslového vlastnictví v rozhodnutí o rozkladu některé skutečnosti v rozporu se zákonem nezohlednil, přestože na ně žalobce poukazoval a pro posouzení relevance důvodů pro neužívání ochranné známky její majitelkou mohou být podstatné, pak je jeho rozhodnutí nezákonné pro vady řízení.

Jelikož soud shledal vady řízení před správním orgánem II. stupně, neprováděl již dokazování žalobcem navrhovaným spisem bývalého Krajského obchodního soudu v Praze. V něm učiněné závěry posoudí žalovaný v dalším řízení, a to zejména ve vztahu k otázkám, jejichž posouzení z výše uvedeným odůvodněním v rozporu se zákonem neprovedl.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému. Soud nepostupoval podle § 78 odst. 3 s. ř. s. a nezrušil současně i správní rozhodnutí I. stupně, neboť jeho vady jsou odstranitelné žalovaným v odvolacím řízení.

Žalobce měl v soudním řízení úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu nákladů řízení. Ty jsou tvořeny částkou 1000 Kč za zaplacený soudní poplatek, částkou 3500 Kč jako paušální náhrada mimo smluvní odměny advokáta podle § 11 vyhlášky č. 484/2000 Sb. a třemi paušálními náhradami hotových výdajů po 75 Kč, celkem tedy 4725 Kč. Žalobci se dále vrací soudní poplatek, který byl zaplacen k žalobě k Obvodnímu soudu pro Prahu 5, jelikož soudní poplatek byl zaplacen dvakrát, ale proběhlo pouze jedno soudní řízení. Osobě zúčastněné nebyla náhrada nákladů řízení přiznána, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost (§ 60 odst. 6 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. března 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu